

Olvasók fóruma

Kedves Szerkesztőség!

Ez a Plowshares-sztori (ÉV, 2002. augusztus, 9-14. o.) kétségbeejtő! Mennyi gonoszság – és mi csoda leleményes hősiesség! Bizony, minden embernek be kellene vetnie magát a gonoszság legyőzésére irányuló akciókba, hogy megmentsük ezt a világot, amit az Atya, szegény, úgy elfesélt, amikor szabadságot adott nekünk... Vagy nem?

Ejnye, mit is rontott el a Teremtő? Mi a baj ezzel a világgal? A Teremtő Isten nagyszerű műve csak nekünk nem tetszik, vagy már Ne ki sem tetszik? Akkor miért tartja fenn még mindig? Csak nem azért, hogy a Sátán minél több embert elhódítson, és Péterki zárhasza az emberiség 90%-át az Isten Országából? Hogy megtölthesse Danet a poklát? Jaj, ha a mi felősségünk, hogy kiküszöböljük a világból a gonoszsgót, akkor bizony nagy baj van, *hiszen fel sem is merjük gonoszságainkcsíráit!* De felismerés nélkül ugyan mit ér a szabad akaratunk, és hogyan legyünk felelősek a bűneinkért? Nem Orvosra lenne szükségünk? És nem Jézus az egyetlen Megváltónk, akit követnünk kellene – a Golgotára is?

A Plowshares-akció egész biztosan tetszik az Úrnak, mert Ők Isten igazságáért harcolnak – és ezért boldogok is „lesznek” máris, ha hisznek a Nyolc Boldogság valóságában. De nem valószínű, hogy ez az akció széles körben követhető példa, nem csak azért, mert erre rátermettség és személyes meghívás szükséges, hanem azért sem, mert ebben a gyógyosok nem tudnának részt venni, a titok viszont rájuk van bízva, nem az erősekre és a tudósokra. A titok ismerete nélkül pedig honnan tudjuk, mi ellen kell harcolni? Mi ellen harcol az, aki nem hiszi, hogy a titok többek között Jézus neve, az, hogy *Is ten ve lünk (= nem ellenünk)*, és szereti összes teremtményeit – mert hiszen akit nem szeret, az már nem is létezik: minden az Ő szeretetéből él...

Azt gondolom, hogy a kizsákmányolás gyökereivel és következményeivel kellene már végre foglalkoznunk! Ma ez a legnagyobb bálványunk. A kizsákmányolás = igazságtalanság. Isten maga definiálta, Jézus pedig megerősítette ezt a definíciót, és nem csupán a főpáncsban!

A gazdasági kritériumokat évszázadokkal ezelőtt megfogalmazták. Tudtommal Aquinói Tamás is azt ta-

nította, hogy 1) csak a munka által előállított érték piacképes, csak annak lehet „ára”; 2) a teremtettség, vagyis a nyers anyag ajándék, csak a kitermelés költsége és a munkabér számítható fel rá; 3) a föld és a víz ajándék, közös tulajdon az embereknek, akik használják, tulajdonolni nem lehet, hanem használni kell adni, a bevételből pedig szociális alapokat kell képezni; 4) a pénz ugyanolyan közszolgáltatás, mint az utcai világítás: nem lehet azt mondani, hogy ennek az utcának a lámpáit hazaviszem, és a páncélszekrényben tartom addig, amíg valaki „kamatot” nem kinnál a közadóból finanszírozott közszolgáltatás (a kibocsátott pénz) használatijáért.

Az iradalom és a filozófia, a teológia és a történelem helyett inkább a közgazdasági folyamatok elemzésével kellene foglalkozni – annak tudatában, hogy minket folyó mártírszednek a Bretton Woods-ban 1944-ben aláírt pénzgazdálkodási megállapodás értelembe. Eza megállapodás nem volt titkos, de agyonhallgatják, épp úgy, mint a Plowshares bírói eljárásait.

Szerintem a saját és a „finanszírozó” szintjén nem lehet áttörésre számítani, és biztosan nem lehet ilyen témákat világszerte közzé tenni a médiák révén – de talán lehetne azalatt tenni, hogy

- nem nézek tévét, nem hallgatom híreket, nem olvasok újságot, hanem megbízható barátaim személyes híreiből tájékozodom – és ezt úton-útfélen hangozatom is;
- nem teszek bankba pénzt, hanem kölcsön adom annak a barátomnak (kamatmentesen, reménykedve, az Úrra bízva a dolgot), akinek éppen most van szüksége rá – és ezt úton-útfélen hangozatom is;
- és főleg, és elsősorban: nem veszek import luxuscikket és nem is vágyom ilyenekre – és ezt úton-útfélen hangozatom is.

Lehet, hogy Bójte Csabát kellene utánozni: ő együtt érez a szenvedőkkel, és nem a körülményeket, hanem a körülötte élő emberek érzéseit igyekszik megváltoztatni... Talán nekem is „hablenyeltel ne te tovaltatnom a mellemre”, és Nicarguamellé az erdélyi ónbányák ott felejtett dolgozóira is szeretettel, tisztelettel, összetartozással, együttérzéssel kell gondolnom minden nap.

Még valamit a teodiceáról Sárdy Péter és Király Ignác cikke nyomán (ÉV, 2001. október, ill. 2002. február).

Azt hiszem, a teodiceai probléma csak azért probléma, mert rosszul vetjük fel a kérdést, ami kor így fogalmazunk: „Hogyan lehet az a mindenható Úr, aki ilyen világot teremtet, ennek ellenére szertől Isten?” Mi az, hogy „ilyen világot”, és mi az, hogy „teremtett”? Hiszen még nincs kézen vele – és az, amit mi látunk, mindössze az öntőforma! Ami pedig nekünk nem tetszik, az a növekedésre, alakulásra, Istennel ember társaink kal együtt-teremtésre és teremtődésre való vonakodásunk miatt sürülődés okozta fájdalom. Mehetne ez a teremtetés kevesebb győrdésel is, ha többet beszélne Jézus örömhíréről, mint a humanista műveltség származékairól, ha nem lennének olyan pogányok. De hát nem akarjuk elfogadni, hogy *így teremt minket az Úr, nem másképp*. Nem úgy, ahogy azt mi jává solnánk Neki. A magam részéről elhiszem, hogy az a jó, ahogy Ő akarja; elég szerlátam már, mennyi baj származott abból, ami kor az én akaratom teljesült, az én korlátoztatásom által meghatározott akaratom.

Gondoljuk csak meg: A teremtetés olyan, mint egy tér-időbe kiterített puzzle, amelyből Krisztus képe, élő, eleven teste fog kirakódni. Ha bizkodva, Isten jószágába vetett megingatlan hittel (azaz félelem eltilkozás nélkül, vagyis Bárány-módrá) hagynánk, hogy mozgasson a Szentlélek a dicsőítés, az éneklés és az osztatás felé, akkor egyrészt kevesebb nyavalyánk lenne, másrészt nem félne a haláltól – hiszen a biológiai halál csak átmenet valami más „világba”, nem katasztrófa, ha nem nyereség, nem megszűnés, ha nem születés, átalakulás, át-születés! Jézus nem csak elmondta, ha nem beismertatta! És azóta hány ember tapasztalta meg valamilyen „misztikus” élményben, hogy milyen gyönyörű az az odaát...

Isten képmása Jézus: a szelíd, alázatos, irgalmas, türelmes, szerető Jézus. Nem szép, nincs tudományos fokozata, nem gazdag, és egészen más perspektívában látja a világot, mint mi (ld. Hegyi beszéd). De érdekes módon ez a jézusi perspektíva mindenkinek bevált, aki hittel próbálta az Ő útját járni! Ha Jézussal együtt az Atyára bízunk az életünket, akkor sem mi tölse félnek; a haláltól sem, sőt a „szenevésztől” sem!

Tisztelettel:

**S-né Ildikó
Budapest**